

[Esther Malling Pedersen.]

missionens Betænkning kræves en Moder-skabsydelse til praktisk talt alle Kvinder uden egentligt Hensyn til Trang, blot med den Begrænsning, at de virkelig velstillede skal søge om Hjælpen. Der er derimod ingen Bestemmelse om, at Hjælpen skal kunne nægtes dem; man mente blot, at man ved denne Indskrænkning kunde opnaa, at de velhavende ikke gjorde Krav paa Hjælp, og paa den Maade opnaaede økonomiske Besparelser. Begrænsningsbestemmelsen er altsaa indført af økonomiske, men ikke af principielle Grunde. Princippet i Betænkningen er dette, at alle Mødre har Ret til Statens Hjælp og Støtte.

Nu er det foreliggende Lovforslag jo ikke nær saa vidtgaende. For det første omfatter det kun en begrænset Del af de Opgaver, som Kommissionen ønskede taget op, og for det andet giver det ikke Udtryk for, at Statsstøtte til Gennemførelse af Svangerskab skal være en Ret for alle Kvinder. Men det udtales dog i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Socialministeren lægger megen Vægt paa, at disse Institutioner i Befolkningens Øjne ikke kommer til at staa som Institutioner, der kun yder Hjælp til de mest ubemidlede, men i den offentlige Bevidsthed faar samme Præg som Sygehusene og andre tilsvarende Institutioner, der søges af alle Befolkningslag. Paa en Maade *lyder* dette helt rigtigt, og saa længe disse Institutioners Virksomhed er begrænset til det Omraade, som Lovforslaget anviser, er det vist ogsaa rigtigt. Jeg mener heller ikke, at vi skulde indrette disse Institutioner saaledes, at de i Befolkningens Øjne kom til at staa som noget andenklassens, hvis Hjælp var degraderende for dem, der vilde søge den, tværtimod. Men det maa ikke glemmes, at Svangerskab og Fødsel ikke er det samme som Sygdom; det er Begivenheder, der i allerhøjeste Grad hører Hjemmet til, er Hjemmets Sag, og som Hjemmet overalt, hvor det er muligt, økonomisk og paa anden Maade bør ruste sig til at møde. Hjemmet har her et Ansvar, som ikke paa nogen Maade bør forflygtiges.

Paa Baggrund af hele den moderne Udviklings Tilbøjelighed til at flytte mere og mere af Pligt og Ansvar og som Følge deraf ogsaa Ret og Myndighed fra Hjemmene over til det offentlige og Staten, forekommer det mig, at der er Grund til at pege paa, at et Lovforslag som det foreliggende meget vel — det indrømmer jeg — kan være en afsluttende Hjælp paa et

Omraade, hvor der ubetinget tiltrænges Hjælp. Men det kan jo ogsaa blive en Begyndelse til saa omfattende Foranstaltninger fra Statens Side, at den Opfattelse i stigende Grad bundfælder sig i Befolkningens Sind, at Hjemmenes Anliggender, selv et saa intimt Anliggende som et Barns Fødsel, egentlig ikke mere er private, men offentlige. Eller for at sige det paa en anden Maade: Hvis Staten vil have flere Børn, hvis Samfundet vil have nye Borgere, maa man betale derfor ved at yde Støtte og Hjælp til Mødrene. Denne Opfattelse er jo ikke helt fremmed i visse Kredse af Befolkningen i Dag, og den kan, hvis den faar Næring, føre hen imod en Forrykkelse af hele Hjemmets Stilling baade i Samfundets og den enkeltes Bevisthed, den kan forvandle Hjemmene fra at være det Grundlag, hvorpaa Folket, Samfundet og Staten bygger, til at være en Slags Institutioner, der bæres af Staten ligesom saa mange andre. Vi kan jo ikke standse Udviklingen, hvis den vil den Vej, men det staar saadan for mig, at man ved enhver Lov, og især ved en Lov som den foreslaaede, ogsaa bør tage i Betragtning, hvilke Følger dens Vedtagelse kan faa med Hensyn til Befolkningens Opfattelse af kulturelt, folkeligt set vigtige Spørgsmaal. Derfor har jeg gerne villet drage dette frem.

Imidlertid udtalte den højtærede Socialminister baade her og ved Lovforslagets Behandling i det andet høje Ting, at der paa det her omhandlede Omraade skal gaas frem saadan, at man bygger det, der skal tilvejebringes, op, efterhaanden som Befolkningen ønsker det, og efterhaanden som det viser sig nødvendigt. Denne Betragtningssmaaade er efter min Opfattelse saa sund og rigtig, at jeg, byggende paa dette Ministerens Udsagn og i øvrigt i fuld Forstaaelse af, hvor nødvendigt det er at yde Hjælp paa det Omraade, som Lovforslaget omhandler, kan give Tilsagn om en baade hurtig og velvillig Behandling af Sagen fra mit Partis Side.

Lisbet Hindsgaul: Det er mig en Glæde at være medvirkende til, at Loven om Mødrehjælpsinstitutioner hurtigst mulig kan blive en Kendsgerning.

Naar jeg paa mit Partis Vegne kan give dette Tilsagn om Medarbejderskab, er det fordi vi mener, at der i Lovforslagets forskellige Paragraffer findes Tanker udtrykt, der tilsigter at yde en Hjælp, som mit Parti med hele den Opfattelse, vi har af dette særlige Spørgsmaal, ogsaa